

Sygn. akt II Ka 175/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Agata Wilczewska

Protokolant : st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Łukasza Sobczaka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kole

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2017r.

sprawy **A. L.**

oskarżonego z art.178a§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 11 kwietnia 2017r. sygn. akt II K 931/16

Uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Kole do ponownego rozpoznania.

Agata Wilczewska

Sygn. akt: II Ka 175/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Kole, sygn. akt II K 931/16, na podstawie art. 66 § 1 kk w zw. z art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonemu A. L. o to, że w dniu 25 listopada 2016 r. w miejscowości G. na ul. (...) w woj. (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym - kierował samochodem osobowym marki M. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości 1,19 promila alkoholu w wydychanym powietrzu tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., na okres 1 roku próby.

Na podstawie art. 39 pkt. 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych określonych w kategorii B prawa jazdy na okres 1 roku.

Na podstawie art. 63 § 4 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy poczynając od dnia 25 listopada 2016 r.

Nadto, na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 7 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego A. L. świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go w części dotyczącej warunkowego umorzenia postępowania karnego na niekorzyść A. L.. Na podstawie art. 438 pkt. 1 k.p.k. wyrokowi zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego – art. 66 § 1 k.k. przez wyrażenie błędnego poglądu, że wina

i społeczna szkodliwość czynu popełnionego w okolicznościach przez Sąd ustalonych, nie są znaczne i w następstwie tego niesłusznie warunkowe umorzenie postępowania karnego.

Stawiając ten zarzut prokurator wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, albowiem postawiony w niej zarzut oraz przytoczone na jego poparcie argumenty są trafne. Tym samym koniecznym było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy A. L. do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nadmienić należy, że stanowiące podstawę orzeczenia ustalenia faktyczne w kwestii sprawstwa oskarżonego nie budzą zastrzeżeń. Sprawstwo A. L. nie było zresztą w niniejszej sprawie przez którąkolwiek ze stron kwestionowane. Sam oskarżony będąc przesłuchany w toku postępowania przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu składając wyjaśnienia, w których nie podważał swojego sprawstwa. Wina jako taka (nie zaś jej stopień) w realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości. Poczynione przez Sąd I instancji w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy ustalenia faktyczne odnośnie sprawstwa oskarżonego uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które Sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 7 k.p.k.

Błędne okazało się jednak ustalenie Sądu, iż stan nietrzeźwości oskarżonego w chwili prowadzenia pojazdu wynosił 1,19 promila alkoholu w wydychanym powietrzu. Zauważyć bowiem należy, że podczas badania stanu trzeźwości wykonanego analizatorem wydechu Alko-Sensor IV CM uzyskano wynik 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 2), zaś w pobranych próbkach krwi stwierdzono 1,19 promila oraz 1,14 promila alkoholu. Z zestawienia w/w badań z opisem czynu przypisanego oskarżonemu wynika, że prawdopodobnie doszło do pomyłki i Sąd wynik 1,19 promila uzyskany podczas badania próbki krwi uznał za stwierdzony podczas badania analizatorem wydechu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien zatem dokonać odpowiedniej korekty zgodnie z uzyskanymi wynikami stanu nietrzeźwości.

Pomimo powyższego słusznie podnosi prokurator, iż Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach dotyczących stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Jakkolwiek oskarżony nie był dotychczas karany, a okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, to jednak nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji co do tego, iż wina i społeczna szkodliwość czynu jakiego dopuścił się oskarżony nie są znaczne. Świadczą o tym wprost okoliczności ujawnione w toku postępowania oraz ustalony przez Sąd Rejonowy przebieg wydarzeń, dający obraz zachowania oskarżonego.

Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Przede wszystkim, wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, o znacznym stopniu winy i społecznej szkodliwości świadczy stopień nietrzeźwości oskarżonego, który bardzo wyraźnie przekraczał wartość graniczną między stanem po użyciu alkoholu,

a stanem nietrzeźwości. Zgodnie z art. 115 § 16 pkt. 1 i 2 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W dniu 25 listopada 2016 r. po zatrzymaniu A. L. pobrano od oskarżonego pobrano próbki krwi, w których stwierdzono 1,19 i 1,14 promila alkoholu. Zawartość alkoholu we krwi A. L. znacznie przekraczała zatem granicę określoną w przepisie art. 115 § 16 pkt. 2 k.k. Budzi również wątpliwość stwierdzenie oskarżonego, że spożył alkohol w ilości 3 piw po 0,5 litra każde, co miało mieć miejsce pomiędzy godz. 08.00 a 09.00 w dniu 25 listopada 2016 r. Zauważyć w tym miejscu

trzeba, że próbki krwi zostały pobrane od oskarżonego w godz. 19.35 oraz 20.10 (k. 1, 22-23v). Skoro zatem uzyskano z nich wynik 1,19 promila oraz 1,14 promila alkoholu, to nawet bez zasięgnięcia opinii biegłego można stwierdzić, iż oskarżony albo spożył większą ilość alkoholu, albo też o innej (późniejszej) godzinie niż podał. Także ta okoliczność zwiększa stopień winy oskarżonego. Nie można także stracić z pola widzenia faktu, że A. L. prowadząc samochód doprowadził do zderzenia z autem, w którym znajdowało się 5 osób. Zderzenie było na tyle silne, że oba pojazdy zjechały następnie do rowu (k. 4v). Oskarżony kierując samochodem naraził więc na bezpośrednie niebezpieczeństwo nie tylko swoją osobę, ale także zdrowie innych, postronnych osób. Nie można pomijać również, że do zdarzenia doszło około godz. 18.00 w G. na ul. (...), a więc w miejscu i o czasie, gdy natężenie ruchu na drodze było duże.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że zasadniczą okolicznością, którą Sąd Rejonowy uwzględnił warunkowo umarzając postępowanie jest fakt, iż oskarżony jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym, poruszającą się na wózku inwalidzkim. Z przeprowadzonego przez kuratora wywiadu środowiskowego wynika, że do wypadku w którym A. L. doznał złamania kręgosłupa doszło w sytuacji, gdy kierował pojazdem, wpadł w poślizg i dachował (k. 55-57). Sąd obowiązany był zatem uwzględnić, nie tylko fakt codziennych trudności z jakimi musi zmagać się A. L. będąc osobą niepełnosprawną, ale także okoliczności których wynikiem jest obecny stan zdrowia oskarżonego.

Powyższe przemawia przeciwko uznaniu, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego i jego wina nie były znaczne. Wszystkie opisane powyżej czynniki wskazują na wysoki poziom lekkomyślności oskarżonego oraz znaczną wagę naruszonych przez niego obowiązków. Warunkowe umorzenie postępowania powinno być wyjątkiem, gdy przestępstwo jest rzeczywiście incydentem, gdy sprawca nie chciał go popełnić, itp. Tymczasem dorosły i odpowiedzialny człowiek powinien przewidzieć, że po spożyciu dużej dawki alkoholu, może nie nadawać się do prowadzenia pojazdu. Jak wyjaśnił sam oskarżony, w dniu zdarzenia wsiadł za kierownicę pojazdu, gdyż chciał zrobić zakupy (k. 28). Powyższe wskazuje, że nie zaistniała konieczność, czy choćby ważny powód użycia pojazdu.

Znaczne nasilenie okoliczności obciążających, nawet przy istniejących okolicznościach łagodzących, nie dawały Sądowi podstaw do przyjęcia, iż wina oraz społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie są znaczne. W konsekwencji Sąd odwoławczy zgodził się ze stanowiskiem prokuratora, że Sąd Rejonowy zbyt pobieżnie ocenił przesłanki warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego. W konsekwencji uchylił zaskarżony wyrok przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, który rozpoznając sprawę ponownie powinien jeszcze raz bardziej krytycznie ocenić zachowanie oskarżonego A. L. oraz stopień jego winy. Na uwadze powinno się mieć przede wszystkim okoliczności czynu, a dopiero w dalszej kolejności inne czynniki.

Sąd odwoławczy nie mógł we własnym zakresie wydać orzeczenia reformatoryjnego, ponieważ nie zezwala na to przepis art. 454 § 1 k.p.k.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. Sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.

Agata Wilczewska